Zbierka súdnych rozhodnutí

NÁVRHY GENERÁLNEHO ADVOKÁTA
PAOLO MENGOZZI
prednesené 17. júla 2014 [1]

Vec C-393/13 P

Rada Európskej únie
proti

Alumina d.o.o.

„Odvolanie — Dumping — Vykonávacie nariadenie (EÚ) č. 464/2011 — Dovoz zeolitu A prachového s pôvodom v Bosne a Hercegovine — Nariadenie (ES) č. 1225/2009 — Článok 2 — Normálna hodnota — Bežný obchodný styk“

1. Svojím odvolaním Rada Európskej únie žiada, aby Súdny dvor zrušil rozsudok Všeobecného súdu Európskej únie Alumina/Rada [2] (ďalej len „napadnutý rozsudok“), ktorým Všeobecný súd zrušil vykonávacie nariadenie Rady (EÚ) č. 464/2011 z 11. mája 2011, ktorým sa ukladá konečné antidumpingové clo a s konečnou platnosťou sa vyberá dočasné clo uložené na dovoz zeolitu A prachového s pôvodom v Bosne a Hercegovine [3] (ďalej len „sporné nariadenie“) v rozsahu, v akom sa týkalo spoločnosti Alumina d.o.o. (ďalej len „Alumina“), ktorá bola žalobkyňou.

2. Odvolanie Rady sa týka výkladu pojmu „predaj v bežnom obchode [predaj uskutočnený v bežnom obchodnom styku – *neoficiálny preklad*]“ použitého Všeobecným súdom, ktorý je stanovený v článku 2 nariadenia Rady (ES) č. 1225/2009 z 30. novembra 2009 o ochrane pred dumpingovými dovozmi z krajín, ktoré nie sú členmi Európskeho spoločenstva [4] (ďalej len „základné nariadenie“).

3. Toto odvolanie v zásade kladie nasledujúcu právnu otázku, a to či je predaj, ktorého cena zahŕňa prirážku určenú na pokrytie rizika, že kupujúci dotknutých výrobkov zaplatí oneskorene alebo z dôvodu svojej finančnej situácie nezaplatí vôbec, predajom uskutočneným „v bežnom obchodnom styku“, takže sa má zohľadniť pri výpočte normálnej hodnoty, ktorá sa musí porovnať s vývoznou cenou na účely určenia existencie dumpingu? Rada usudzuje, že Všeobecný súd sa tým, že na túto otázku odpovedal záporne, dopustil v napadnutom rozsudku neprávneho právneho posúdenia, pokiaľ ide o výklad pojmu „bežný obchodný styk“. Z tohto dôvodu navrhuje, aby Súdny dvor uvedený rozsudok zrušil.

1 — Jazyk prednesu: francúzština.
2 — T–304/11, EU:T:2013:224.
3 — Ú. v. EÚ L 125, s. 1.
4 — Ú. v. EÚ L 343, s. 51.

I – **Právny rámec**

4. Článok 2 ods. 1 až 4 a 6 základného nariadenia stanovuje najmä:

„1. Normálna hodnota je spravidla založená na cenách zaplatených alebo obvykle platených v bežnom obchode [obchodnom styku – *neoficiálny preklad*] nezávislými zákazníkmi v krajine vývozu.

Tam, kde vývozca v krajine vývozu podobný výrobok nevyrába alebo nepredáva, môže však byť normálna hodnota stanovená na základe cien iných predávajúcich alebo výrobcov.

Ceny medzi stranami, o ktorých vyjde najavo, že sú v spojení alebo uzavreli medzi sebou kompenzačnú dohodu medzi stranami [kompenzačnú dohodu – *neoficiálny preklad*], sa nepovažujú za ceny v bežnom obchode [obchodnom styku – *neoficiálny preklad*] a nie je možné ich použiť na určenie normálnej hodnoty, pokiaľ nie je stanovené, že príslušný vzťah nemá na ne vplyv.

…

2. Predaj podobného výrobku, ktorý je určený na domácu spotrebu sa spravidla použije na určenie normálnej hodnoty, ak takýto objem predaja predstavuje 5 % alebo viac z objemu predaja posudzovaného výrobku do Spoločenstva [v Spoločenstve – *neoficiálny preklad*]. Nižší objem predaja však možno použiť, ak sa napríklad účtované ceny považujú pre príslušný trh za reprezentatívne.

3. Ak neexistuje predaj podobného výrobku v bežnom obchode [obchodnom styku – *neoficiálny preklad*] alebo takýto predaj je nedostatočný, alebo ak z dôvodu mimoriadnej situácie na trhu takýto predaj neumožňuje náležité porovnanie, normálna hodnota podobného výrobku sa vypočíta na základe výrobných nákladov v krajine pôvodu, ktoré sa zvýšia o primeranú čiastku na predajné, všeobecné a administratívne náklady a zisk alebo na základe vývozných cien v bežnom obchode [obchodnom styku – *neoficiálny preklad*] do vhodnej tretej krajiny za predpokladu, že tieto ceny sú reprezentatívne.

…

4. Predaj podobného výrobku na domácom trhu krajiny vývozu alebo vývoz do tretej krajiny pri cenách nižších, ako sú výrobné náklady na jednotku (pevné a variabilné) zvýšené o predajné, všeobecné a administratívne náklady možno považovať za taký, ktorý sa neuskutočňuje v bežnom obchode [obchodnom styku – *neoficiálny preklad*] z dôvodu ceny a nie je braný do úvahy pri určovaní normálnej hodnoty, len ak sa stanoví, že sa takýto predaj realizoval v rámci dlhšieho obdobia v značných množstvách a za ceny, ktoré nezabezpečujú pokrytie všetkých nákladov v rámci primeranej doby.

…

6. Čiastky zodpovedajúce výške predajných, všeobecných a administratívnych nákladov a zisku sú založené na skutočných údajoch, ktoré sa týkajú výroby a predaja podobného výrobku v bežnom obchode [obchodnom styku – *neoficiálny preklad*], výrobcom alebo vývozcom, ktor[í] podliehajú zisťovaniu. Ak takéto čiastky nemožno stanoviť na takomto základe, môžu byť stanovené na základe:

a) váženého priemeru skutočných čiastok, určených pre iných vývozcov alebo výrobcov, ktorí podliehajú zisťovaniu na výrobu a predaj podobného výrobku na domácom trhu krajiny pôvodu;

b) skutočných čiastok použiteľných na výrobu a predaj tej istej všeobecnej kategórie výrobkov v bežnom obchode [obchodnom styku – *neoficiálny preklad*] príslušným vývozcom alebo výrobcom na domácom trhu krajiny pôvodu;

c) ľubovoľnej inej primeranej metódy za predpokladu, že takto stanovená čiastka na zisk nepresiahne zisk bežne dosahovaný inými vývozcami alebo výrobcami z predaja výrobkov tej istej všeobecnej kategórie na domácom trhu krajiny pôvodu.“

II – **Okolnosti predchádzajúce sporu**

5. Na základe podnetu podaného 4. januára 2010 Európska komisia uverejnila 17. februára 2010 oznámenie o začatí antidumpingového konania týkajúceho sa dovozu zeolitu A prachového s pôvodom v Bosne a Hercegovine [5], čo je výrobok, ktorý sa používa ako prísada pri výrobe čistiacich prostriedkov vo forme prášku a zmäkčovačov vody.

6. Komisia prijala 15. novembra 2010 nariadenie (EÚ) č. 1036/2010, ktorým sa ukladá dočasné antidumpingové clo týkajúce sa dovozu zeolitu A prachového s pôvodom v Bosne a Hercegovine [6] (ďalej len „dočasné nariadenie“), ktorým zaviedla na dovoz tohto výrobku s pôvodom v Bosne a Hercegovine dočasné antidumpingové clo vo výške 28,1 %.

7. Z tohto nariadenia vyplýva, že obdobie prešetrovania zahŕňalo obdobie od 1. januára do 31. decembra 2009 a ďalej že skupina Birac, do ktorej patrí Alumina, bola v tomto období jediným vyvážajúcim výrobcom dotknutého výrobku v Bosne a Hercegovine. [7]

8. Z dočasného nariadenia takisto vyplýva, že Komisia použila pri výpočte normálnej hodnoty metodiku opísanú v článku 2 ods. 3 základného nariadenia, lebo predaj spoločnosti Alumina na domácom trhu nebol reprezentatívny v zmysle článku 2 ods. 2 toho istého nariadenia. Na účely stanovenia normálnej hodnoty v súlade s touto metodikou, Komisia použila najmä vážený priemerný zisk dosiahnutý skupinou Birac, do ktorej patrí Alumina, z domáceho predaja podobného výrobku pri bežnom obchodnom styku počas obdobia prešetrovania. [8]

9. V listoch z 1. decembra 2010 a z 19. marca 2011 Alumina najmä tvrdila, že stanovenie normálnej hodnoty vykonané Komisiou, je v rozpore s článkom 2 ods. 3 a 6 základného nariadenia, pretože Komisia použila na tento účel ziskové rozpätie dosiahnuté pri predaji jedinému domácemu zákazníkovi skupiny Birac, ktorý bol ovplyvnený zvýšeným rizikom nezaplatenia alebo oneskoreného zaplatenia a preto zahrňoval zvýšenie ceny o 25 % z dôvodu prirážky za toto riziko. V dôsledku toho tento obchodný styk nepredstavoval podľa spoločnosti Alumina bežný obchodný styk v zmysle základného nariadenia a nemohol sa teda zohľadniť pri stanovení normálnej hodnoty.

10. Sporným nariadením Rada zaviedla konečné antidumpingové clo vo výške 28,1 % za zeolit A prachový s pôvodom v Bosne a Hercegovine, ktoré sa uplatňuje na čistú cenu s dodaním na hranice Európskej únie pred preclením.

11. Z tohto nariadenia vyplýva, že Rada odmietla tvrdenie uvedené spoločnosťou Alumina, že domáci predaj nemožno považovať za predaj uskutočnený v bežnom obchodnom styku, pričom uviedla, že „prešetrovaním sa stanovilo, že údaje a dôkazy poskytnuté [skupinou] Birac predstavujú spoľahlivý základ na stanovenie normálnej hodnoty“. [9]

5 — Ú. v. EÚ C 40, s. 5.

6 — Ú. v. EÚ L 298, s. 27.

7 — Pozri odôvodnenia 3, 10 a 11 dočasného nariadenia.

8 — Pozri odôvodnenia 21 až 26 dočasného nariadenia.

9 — Pozri odôvodnenie 20 sporného nariadenia.

III – **Napadnutý rozsudok**

12. Návrhom doručeným do kancelárie Všeobecného súdu 16. júna 2011, Alumina podala žalobu o neplatnosť proti spornému nariadeniu, na podporu ktorej uviedla dva žalobné dôvody, ktoré sú založené na porušení článku 2 ods. 3 a 6 a článku 2 ods. 6 základného nariadenia.

13. V napadnutom rozsudku Všeobecný súd zastával názor, že v prvom rade treba preskúmať druhý žalobný dôvod založený na nesprávnom uplatnení pojmu „predaj uskutočnený v bežnom obchodnom styku“. Všeobecný súd tak najprv v zásade zamietol prvú časť tohto žalobného dôvodu, v rámci ktorého Alumina tvrdila, že nereprezentatívny predaj v zmysle článku 2 ods. 2 základného nariadenia nemožno považovať za predaj uskutočnený v bežnom obchodnom styku. Všeobecný súd následne posúdil druhú časť druhého žalobného dôvodu. V tejto časti Alumina tvrdila, že Rada sa dopustila nesprávneho právneho posúdenia tým, že jej predaj dotknutého výrobku svojmu jedinému domácemu zákazníkovi považovala za predaj uskutočnený v bežnom obchodnom styku, pričom jeho cena bola navýšená o 25 % z dôvodu rizikovej prirážky za oneskorenú platbu alebo za nezaplatenie.

14. V tomto ohľade Všeobecný súd najprv v bodoch 26 až 30 napadnutého rozsudku pripomenul, že cieľom stanovenia normálnej hodnoty na základe článku 2 ods. 3 a 6 základného nariadenia je určiť normálnu hodnotu, ktorá sa čo najviac približuje predajnej cene výrobku, ktorú by predmetný výrobok mal, ak by sa predal v krajine pôvodu alebo vo vyvážajúcej krajine v bežnom obchodnom styku. Všeobecný súd následne pripomenul judikatúru, podľa ktorej je cieľom pojmu „bežný obchodný styk“, ktorý má podľa Všeobecného súdu objektívny dosah, vylúčiť situácie, keď k predaju na domácom trhu nedochádza za normálnych podmienok. Podľa Všeobecného súdu sa na tento pojem môžu odvolávať tak inštitúcie, ako aj dotknuté hospodárske subjekty za okolností ovplyvňujúcich normálnu povahu predmetného obchodného styku.

15. Pokiaľ ide konkrétne o predmetnú rizikovú prirážku, Všeobecný súd zastával v bodoch 36 až 41 napadnutého rozsudku názor, že takáto prirážka nie je súčasťou hodnoty predaného výrobku, ani sa nespája s jeho vlastnosťami, ale naproti tomu predstavuje protihodnotu za riziko, ktoré dodávateľ podstupuje, keď určitému zákazníkovi predáva výrobky, a základom jej existencie a výšky je identita tohto zákazníka. Podľa Všeobecného súdu, zohľadnenie takejto rizikovej prirážky pri stanovení normálneho hodnoty má tak za následok, že sa do výpočtu začlení faktor, ktorý neslúži na stanovenie ceny, za ktorú sa výrobok predáva v krajine pôvodu, ale ktorý sa týka výlučne finančných možností konkrétneho kupujúceho na domácom trhu. Podľa Všeobecného súdu zohľadnenie takejto rizikovej prirážky tak umelo zvyšuje výsledok výpočtu normálnej hodnoty tým, že ovplyvňuje platnosť tohto výpočtu, a v dôsledku toho aj platnosť posúdenia existencie dumpingu.

16. Na základe týchto úvah Všeobecný súd vyhovel žalobe a sporné nariadenie zrušil v rozsahu, v akom sa týka spoločnosti Alumina.

IV – **Konanie pred Súdnym dvorom a návrhy účastníkov konania**

17. Návrhom podaným do kancelárie Súdneho dvora 11. júla 2013 podala Rada odvolanie proti napadnutému rozsudku.

18. Svojím odvolaním Rada navrhuje, aby Súdny dvor:

— zrušil napadnutý rozsudok,

— zamietol žalobu a

— zaviazal spoločnosť Alumina na náhradu trov odvolacieho konania a konania pred Všeobecným súdom.

19. Alumina navrhuje, aby Súdny dvor:

— zamietol odvolanie Rady,

— subsidiárne rozhodol o žalobe a zrušil sporné nariadenie a

— zaviazal Radu na náhradu trov konania.

V – **Analýza**

20. Na podporu svojho odvolania, ktoré sa týka výlučne bodov 36 až 41 napadnutého rozsudku, Rada uvádza jediný odvolací dôvod, ktorý je založený na nesprávnom výklade pojmu „predaj uskutočnený v bežnom obchodnom styku“. Rada po prvé tvrdí, že Všeobecný súd sa pri výklade tohto pojmu dopustil nesprávneho právneho posúdenia, lebo zastával názor, že tento predaj sa neuskutočnil v bežnom obchodnom styku a nesmie sa teda zohľadniť pri výpočte normálnej hodnoty, pokiaľ jeho cena zahŕňa prirážku, o akú ide vo veci samej, ktorá je určená na pokrytie rizika oneskoreného zaplatenia alebo nezaplatenia zo strany kupujúceho. Po druhé Rada tvrdí, že Všeobecný súd prijatím takéhoto výkladu porušil zásadu právnej istoty. Po tretie Rada tvrdí, že Všeobecný súd porušil svoju povinnosť odôvodnenia.

21. Pred vecným preskúmaním tvrdení, ktoré Rada uviedla vo svojom jedinom odvolacom dôvode, treba preskúmať námietku neprípustnosti, ktorú voči odvolaniu vzniesla spoločnosť Alumina.

A – *O prípustnosti odvolania*

22. Alumina tvrdí, že jediný odvolací dôvod, ktorý uviedla Rada na podporu svojho odvolania, sa týka skutkovej otázky a nie porušenia právneho pravidla. Uvedený jediný odvolací dôvod je teda pred Súdnym dvorom neprípustný, takže odvolanie sa musí v celom rozsahu zamietnuť ako neprípustné. Samotná Rada vo svojich písomnostiach predložených Všeobecnému súdu kvalifikovala otázku, či bol domáci predaj spoločnosti Alumina jej jedinému domácemu zákazníkovi uskutočnený v bežnom obchodnom styku, ako skutkovú otázku. Rada spochybňuje námietku neprípustnosti a zastáva názor, že jej odvolanie je prípustné.

23. V tejto súvislosti treba pripomenúť, že z článku 256 ZFEÚ a z článku 58 prvého odseku Štatútu Súdneho dvora Európskej únie vyplýva, že len Všeobecný súd má právomoc jednak zistiť skutkový stav a jednak tento skutkový stav posúdiť. Len v prípade, že vecná nesprávnosť skutkových zistení zo strany Všeobecného súdu vyplýva z písomností v spise, ktoré mu boli predložené, alebo v prípade skreslenia dôkazov predložených na podporu skutkového stavu, predstavuje toto zistenie a posúdenie uvedených dôkazov právne otázky podliehajúce preskúmaniu Súdneho dvora v rámci odvolania. Naproti tomu Súdny dvor má podľa článku 256 ZFEÚ právomoc preskúmať právnu kvalifikáciu tohto skutkového stavu a právnych následkov, ktoré z neho vyvodil Všeobecný súd.[10]

24. Aj keď je otázka konkrétneho určenia, či sa určitý predaj uskutočnil alebo neuskutočnil v bežnom obchodnom styku, skutočne skutkovou otázkou, na ktorú sa preskúmanie Súdneho dvora nevzťahuje, treba však konštatovať, že Rada vo svojom jedinom odvolacom dôvode Všeobecnému súdu vytýka, že sa pri výklade pojmu „predaj uskutočnený v bežnom obchodnom styku“, ktorý je stanovený v článku 2 základného nariadenia, dopustil nesprávneho právneho posúdenia tým, že zastával názor, že k takémuto bežnému obchodnému styku môže dochádzať aj vtedy, keď cena tohto predaja obsahuje prirážku určenú na pokrytie rizika nezaplatenia alebo oneskorenej platby.

10 — Pozri rozsudok Rada/Zhejiang Xinan Chemical Industrial Group (C-337/09 P, EU:C:2012:471, bod 55 a citovanú judikatúru).

25. Jediný odvolací dôvod, ktorý uviedla Rada, sa teda netýka skutkového zisťovania či posúdenia dôkazov vykonaného Všeobecným súdom, ale výkladu právneho pojmu a právnych následkov vyplývajúcich z jeho uplatnenia na zistené skutočnosti.

26. Z toho podľa môjho názoru vyplýva, že jediný odvolací dôvod, ktorý uviedla Rada, sa musí považovať za prípustný.

B – *O veci samej*

1. Tvrdenia účastníkov konania

27. Rada tvrdí, že Všeobecný súd sa dopustil nesprávneho právneho posúdenia tým, že vychádzal zo zásady, že predaj sa neuskutočňuje v bežnom obchodnom styku, pokiaľ cena obsahuje prvok, ako je v prejednávanej veci riziková prirážka za nezaplatenie, ktorý nesúvisí s hodnotou výrobku. Takýto výklad pojmu „predaj uskutočnený v bežnom obchodnom styku“ nemá oporu ani v základnom nariadení, ani v Dohode o uplatňovaní článku VI Všeobecnej dohody o clách a obchode z roku 1994[11] (ďalej len „antidumpingová dohoda“). Svoj základ nemá ani v judikatúre Súdneho dvora.

28. Kritérium „cena odrážajúca hodnotu výrobku“ zvolené Všeobecným súdom je podľa názoru Rady na stanovenie toho, či sa predaj uskutočnil v bežnom obchodnom styku, nevhodné. Použitie takéhoto kritéria totiž ukladá inštitúciám povinnosť systematicky „odhadovať“ dôvody platby (a uplatňovania) oznamovaných cien a určiť skutočnú hodnotu výrobku. Takáto prax je nielen neuskutočniteľná a v rozpore so zásadou právnej istoty, ale nemá nijaký vzťah k pojmu „bežný obchodný styk“, ktorý predpokladá overenie, či sa dotknutý predaj uskutočnil za podmienok a v súlade s praxou, ktorá sa počas primeranej doby môže v prípade dotknutého domáceho predaja považovať za bežnú.

29. Navyše výklad Všeobecného súdu so sebou prináša významné riziko zneužitia. Na to, aby sa domáci predaj za vysokú cenu nezohľadnil pri výpočte dumpingu totiž postačuje, aby vývozcovia do svojich kúpnych zmlúv zahrnuli ustanovenie upravujúce, že cena zahŕňa prirážku týkajúcu sa akéhokoľvek umelého prvku, v prípade ktorého sa zastáva názor, že nemá nijaký vzťah k hodnote výrobku a následne sa dovolávali toho, že tento predaj sa teda neuskutočnil v bežnom obchodnom styku a musí byť vylúčený z výpočtu normálnej hodnoty.

30. Okrem toho odkaz na článok 2 ods. 10 písm. k) základného nariadenia, ktorý Všeobecný súd vykonal v bode 38 napadnutého rozsudku, nemá nijaký zmysel, lebo úpravy, ktoré toto ustanovenie stanovuje, sú určené na odstránenie určitých rozdielov medzi normálnou hodnotou a vývoznou cenou a uplatnia sa až po tom, čo bola táto hodnota stanovená, a nie s cieľom stanoviť ju.

31. Napokon Rada tvrdí, že Všeobecný súd dostatočne neodôvodil svoje závery a porušil tak svoju povinnosť odôvodnenia.

32. Alumina naopak tvrdí, že Všeobecný súd sa pri výklade pojmu „predaj uskutočnený v bežnom obchodnom styku“ nedopustil nijakého pochybenia, a správne uplatnil kritériá, ktoré Súdny dvor rozvinul vo svojej judikatúre. Všeobecný súd tak správne rozhodol, že domáci obchod uzavretý s rizikovou prirážkou nemožno považovať za predaj uskutočnený v bežnom obchodnom styku, lebo nevyplýva z normálneho správania sa kupujúcich ani bežného stanovenia cien.

11 — Ú. v. ES L 336, s. 103; Mim. vyd. 11/021, s. 189. Dohoda obsiahnutá v prílohe 1A Dohody o založení Svetovej obchodnej organizácie (WTO), podpísanej v Marrákeši 15. apríla 1994 a schválenej rozhodnutím Rady 94/800/ES z 22. decembra 1994, týkajúcim sa uzavretia dohôd v mene Európskeho spoločenstva, pokiaľ ide o záležitosti v rámci jeho kompetencie, ku ktorým sa dospelo na Uruguajskom kole multilaterálnych rokovaní (1986 – 1994) (Ú. v. ES L 336, s. 1; Mim. vyd. 11/021, s. 80).

33. Tvrdenie založené na riziku zneužitia je zavádzajúce. Samotná Komisia totiž uznala, že predaj uskutočnený spoločnosťou Alumina jedinému jej domácemu zákazníkovi bol ovplyvnený rizikovou prirážkou vo výške 25 %, ktorá bola výslovne určená na pokrytie rizika nezaplatenia, takže Rada nemôže tvrdiť, že táto prirážka má umelú povahu. Navyše neexistuje riziko zneužitia, keďže Všeobecný súd svoj výklad pojmu „predaj uskutočnený v bežnom obchodnom styku“ výslovne obmedzuje na existenciu takej prirážky, o akú ide vo veci samej.

34. Napokon Alumina tvrdí, že výklad pojmu „predaj uskutočnený v bežnom obchodnom styku“ uskutočnený Všeobecným súdom, je v súlade s judikatúrou a teda neporušuje zásadu právnej istoty a ďalej, že Všeobecný súd z právneho hľadiska dostatočne odôvodnil svoje závery.

2. Posúdenie

35. Odvolanie Rady sa v podstate týka výkladu pojmu predaj uskutočnený „v bežnom obchodnom styku“ („*ordinary course of trade*“) vykonaného Všeobecným súdom v napadnutom rozsudku, ktorý podľa jej názoru vychádza z nesprávneho právneho posúdenia.

36. V tomto ohľade treba najprv pripomenúť, že podľa článku 1 ods. 2 základného nariadenia sa na účely stanovenia, či je výrobok predmetom dumpingu, musí jeho vývozná cena porovnať s cenou podobného výrobku v krajine vývozu v bežnom obchodnom styku.

37. Pojem „bežný obchodný styk“ je tak pojmom, ktorý je vlastný pojmu „dumping“. Presnejšie je vlastný stanoveniu normálnej hodnoty podobného výrobku, ktorá sa musí porovnať s vývoznou cenou na účely stanovenia existencie dumpingu. Pojem „bežný obchodný styk“ sa totiž vyskytuje v celom oddiele A článku 2 základného nariadenia, ktorý obsahuje ustanovenia týkajúce sa stanovenia normálnej hodnoty. [12] Predaj, ktorý nebol uskutočnený v bežnom obchodnom styku, sa musí z výpočtu normálnej hodnoty vylúčiť. [13]

38. Hoci pojem „bežný obchodný styk“ predstavuje základný pojem na stanovenie existencie dumpingu, antidumpingová dohoda ani základné nariadenie neobsahujú jeho definíciu. Základné nariadenie však poskytuje určité údaje v tomto ohľade, keďže výslovne stanovuje dva typy predaja, ktoré nie sú za určitých podmienok súčasťou bežného obchodného styku a ich cena sa teda môže z výpočtu normálnej hodnoty vylúčiť.

39. Po prvé ide o predaj, ktorý sa uskutočňuje medzi partnermi, ktorí sú združení alebo uzavreli kompenzačnú dohodu. Podľa článku 2 ods. 1 tretej vety základného nariadenia, ceny za takýto predaj možno považovať za ceny používané v bežnom obchodnom styku len v prípade, že sa preukáže, že nie sú ovplyvnené vzťahmi medzi stranami. [14] Z toho vyplýva, že ceny za tento predaj sa môžu zohľadniť pri určení normálnej hodnoty iba vtedy, ak sa preukáže, že obchodné spojenie alebo zmluvný vzťah existujúci medzi predávajúcim a kupujúcim neovplyvnil ich tvorbu.

12 — Konkrétnejšie sa tento pojem vyskytuje tak v článku 2 ods. 1 prvom pododseku základného nariadenia, ktorý stanovuje, že normálna hodnota je spravidla založená na cenách zaplatených alebo obvykle platených v bežnom obchodnom styku nezávislými zákazníkmi vo vyvážajúcej krajine, ako aj v článku 2 ods. 3 a 6 toho istého nariadenia, ktoré vymedzujú stanovenie normálnej hodnoty, ktorá musí vychádzať zo skutočných údajov týkajúcich sa výroby a predaja podobného výrobku v *bežnom obchodnom styku* vývozcom alebo výrobcom, ktorý je predmetom prešetrovania.

13 — Pozri v tomto zmysle bod 139 správy odvolacieho orgánu WTO z 24. júla 2001 vo veci DS 184 „Spojené štáty – Antidumpingové opatrenia týkajúce sa niektorých oceľových výrobkov valcovaných za tepla z Japonska“.

14 — Pokiaľ ide o ceny uplatňované medzi stranami, ktoré medzi sebou uzavreli kompenzačnú dohodu, pozri rozsudok Petrotub a Republica (C-76/00 P, EU:C:2003:4, osobitne bod 85).

40. Po druhé ide o obchodný styk, v ktorom sa výrobok predáva za nižšiu cenu než sú výrobné náklady. Podľa článku 2 ods. 4 základného nariadenia [15], tento predaj sa môže považovať za predaj, ktorý sa neuskutočnil v bežnom obchodnom styku, ak sa uskutočnil počas dlhšieho obdobia v značnom objeme a za ceny, ktoré počas primeranej doby neumožňujú pokryť všetky náklady.

41. Oba tieto typy predaja samozrejme neprestavujú jediné prípady, v ktorých nejde o predaj v bežnom obchodnom styku. Inštitúcie vo svojej praxi totiž posudzovali ďalšie odlišné situácie, kedy sa predaj neuskutočnil v bežnom obchodnom styku [16].

42. Samotný Súdny dvor už mal príležitosť zaoberať sa pojmom „bežný obchodný styk“. V rozsudkoch Goldstar/Rada [17] a Ajinomoto a NutraSweet/Rada a Komisia [18], uviedol, že pojem „bežný obchodný styk“ sa týka povahy samotného predaja a že jeho cieľom je vylúčiť pri stanovení normálnej hodnoty situácie, v ktorých sa predaj na domácom trhu neuskutočňuje za bežných obchodných podmienok, a to najmä ak sa výrobok predáva za nižšiu cenu než sú výrobné náklady alebo ak sa predaj uskutočňuje medzi partnermi, ktorí sú združení alebo uzatvorili kompenzačnú dohodu.

43. Táto judikatúra – ako okrem iného vyplýva z dvoch vyššie uvedených situácií, ktoré sú už uvedené v základnom nariadení – vychádza z cieľa sledovaného pojmom „bežný obchodný styk“, ktorým je zabezpečiť, aby normálna hodnota čo najviac zodpovedala bežnej cene podobného výrobku na domácom trhu vývozcu. Ak sa teda predaj uzatvorí za podmienok, ktoré nezodpovedajú obchodnej praxi týkajúcej sa predaja podobného výrobku na uvedenom trhu v okamihu, ktorý je relevantný pre určenie dumpingu, nepredstavuje vhodný základ na stanovenie normálnej hodnoty podobného výrobku na uvedenom trhu a musí sa teda vylúčiť. [19]

44. Zo všetkých týchto úvah vyplýva, že inštitúcie musia vykonať posúdenie smerujúce k určeniu, či sa predaj uskutočnil alebo neuskutočnil v bežnom obchodnom styku v každom jednotlivom prípade, a to so zreteľom na vlastné ciele pojmu „bežný obchodný styk“, ktorý je uvedený v predchádzajúcom bode. Inštitúcie musia pri tomto posúdení vziať do úvahy všetky relevantné faktory a všetky osobitné okolnosti týkajúce sa dotknutého obchodu. [20]

45. V tejto súvislosti treba uviesť, že cena je medzi podmienkami predaja len jedným, i keď podstatným prvkom. Na účely stanovenia, či predaj zodpovedá bežnému obchodnému styku, sa musí jeho cena posúdiť so zreteľom na ostatné podmienky obchodného styku. [21] Z toho vyplýva, že predajná cena sa môže pri určení normálnej hodnoty podobného výrobku zohľadniť len po preskúmaní všetkých relevantných faktorov a najmä podmienok predmetného predaja.

46. V tomto ohľade je vhodné pripomenúť, že Súdny dvor už uviedol, že inštitúcie musia pri svojom posúdení bežnej povahy predaja predložiť odôvodnenie, ktoré sa nemôže obmedziť na kategorické tvrdenia, ktoré zodpovedajú jednoduchým odkazom na právne predpisy. [22]

15 — Toto ustanovenie zodpovedá ustanoveniu článku 2.2.1 antidumpingovej dohody.

16 — Pozri napríklad odôvodnenie 13 nariadenia Komisie (EHS) č. 2818/91 z 23. septembra 1991, ktorým sa ukladá dočasné antidumpingové clo na dovoz bavlnenej priadze s pôvodom v Brazílii, v Egypte a v Turecku, a ktorým sa končí konanie týkajúce sa bavlnenej priadze s pôvodom v Indii a v Thajsku [*neoficiálny preklad*] (Ú. v. ES L 271, s. 17), alebo odôvodnenie 11 nariadenia Komisie (ES) č. 837/2000 z 19. apríla 2000, ktorým sa ukladá dočasné antidumpingové clo na dovoz niektorých farebných televíznych obrazoviek s pôvodom v Indii, v Malajzii, v Čínskej ľudovej republike a v Kórejskej republike [*neoficiálny preklad*] (Ú. v. ES L 102, s. 15).

17 — C-105/90, EU:C:1992:69, bod 13.

18 — C-76/98 P a C-77/98 P, EU:C:2001:234, bod 39.

19 — Pozri v tomto zmysle tiež bod 140 správy odvolacieho orgánu WTO z 24. júla 2001, ktorá je citovaná v poznámke pod čiarou 13 týchto návrhov.

20 — Tento prístup týkajúci sa jednotlivého preskúmania uplatňuje tiež United States Court of International Trade. Pozri v tejto súvislosti CEMEX v. United States, 19 cit. 587 (1995), NTN BEARING corp. of America v. United States, 23 cit 486 (1999) a Bergerac, NC v. United States, 102 F. supp. 2. 497 (2000).

21 — Pozri v tomto zmysle tiež bod 142 správy odvolacieho orgánu WHO z 24. júla 2001, ktorá je citovaná v poznámke pod čiarou 13 týchto návrhov.

22 — Pozri rozsudok Petrotub a Republica (EU:C:2003:4, bod 87).

47. Pokiaľ ide o pojem „predaj uskutočnený v bežnom obchodnom styku“ treba ešte dodať, ako to podľa môjho názoru správne uviedol Všeobecný súd v bode 29 napadnutého rozsudku, že tento pojem má objektívny dosah.

48. To znamená, že na pojem „predaj uskutočnený v bežnom obchodnom styku“ sa môžu odvolávať nielen inštitúcie s cieľom odstrániť praktiky, ktoré môžu zastrieť dumping alebo jeho rozsah, ale tiež dotknuté hospodárske subjekty za okolností ovplyvňujúcich bežnú povahu predmetného obchodného styku. [23]

49. Ďalej z objektívneho dosahu tohto pojmu vyplýva, že stanovenie bežnej povahy obchodného styku musí vychádzať z objektívnych prvkov týkajúcich sa tohto obchodného styku. Bežná povaha obchodného styku môže byť naproti tomu spochybnená prítomnosťou faktorov subjektívnej povahy, ktoré aj keď môžu mať vplyv na určenie podmienok konkrétneho obchodného styku, sa však týkajú výhradne osobitných znakov, ktoré sú vlastné stranám obchodného styku alebo jednej z nich. V takýchto situáciách nemusí zohľadnenie týchto subjektívnych faktorov odrážať pri stanovení podmienok obchodného styku obvyklosť obchodnej praxe v dotknutej krajine. Zohľadnenie takýchto osobitných subjektívnych vlastností pri určení podmienok predaja môže teda podľa môjho názoru, s výhradou jednotlivého preskúmania, vylúčiť, aby sa tento predaj mohol kvalifikovať ako „bežný obchodný styk“.

50. Napokon sa ešte domnievam, že pri posúdení jednotlivých prípadov, ktoré smerujú k určeniu, či sa predaj uskutočnil alebo neuskutočnil v bežnom obchodnom styku, musia mať inštitúcie k dispozícii určitú mieru voľnej úvahy, pokiaľ ide o otázku, aké faktory sú v každom jednotlivom prípade relevantné, ako aj o konkrétne hodnotenie týchto faktorov v závislosti od osobitostí vlastných každej prejednávanej veci.

51. Existencia tejto miery voľnej úvahy v prípade inštitúcii je podľa môjho názoru potvrdená terminológiou použitou samotným základným nariadením v súvislosti s obomi typmi obchodného styku uvedenými v bodoch 39 a 40 vyššie, ktoré nemusia za určitých podmienok predstavovať bežný obchodný styk, a to predaj medzi partnermi, ktorí sú obchodne prepojení alebo medzi stranami, ktoré uzatvorili kompenzačnú dohodu, a predaj uskutočnený za cenu nižšiu než sú náklady. Použitie slovesa „môcť“ v dotknutých ustanoveniach základného nariadenia totiž predpokladá určitú mieru voľnej úvahy v prípade príslušných inštitúcií, pokiaľ ide o konkrétnu kvalifikáciu tohto typu predaja ako bežného obchodného styku [24]. Domnievam sa však, že ak inštitúcie disponujú takouto mierou voľnej úvahy pri posúdení bežnej povahy obchodného styku zahrnutého v typológii obchodného styku, ktorý je výslovne stanovený v základom nariadení, musia ňou *a fortiori* disponovať pri posúdení uvedenej povahy v prípade obchodných stykov, ktoré nie sú v uvedenom nariadení výslovne identifikované.

52. Podľa môjho názoru treba tvrdenia, ktoré Rada uviedla proti napadnutému rozsudku, posúdiť z hľadiska týchto úvah.

53. Pokiaľ ide o výhradu Rady, podľa ktorej sa Všeobecný súd dopustil nesprávneho právneho posúdenia tým, že vychádzal zo zásady, že predaj sa uskutoční v bežnom obchodnom styku len vtedy, ak cena odráža hodnotu výrobku, táto výhrada podľa môjho názoru vychádza z nesprávneho výkladu napadnutého rozsudku.

54. Všeobecný súd sa totiž v bodoch 36 až 39 tohto rozsudku obmedzil len na posúdenie, pričom vychádzal z úvah uvedených v bodoch 27 až 30 toho istého rozsudku, že zohľadnenie prirážky, o akú ide vo veci samej, v rámci stanovenia normálnej hodnoty, má za následok, že sa do výpočtu tejto hodnoty vloží faktor, ktorý nie je určený na stanovenie ceny, za ktorú sa výrobok predáva v krajine

23 — Pozri body 29 a 30 napadnutého rozsudku.

24 — V tomto ohľade treba uviesť, že sloveso môcť („may“ v anglickom znení) sa používa aj v článku 2.2.1. antidumpingovej dohody, ktorý – ako som uviedol vyššie v poznámke pod čiarou 15 týchto návrhov – zodpovedá článku 2 ods. 4 základného nariadenia.

pôvodu za normálnych podmienok, ale ktorý sa týka výlučne finančnej schopnosti konkrétneho domáceho kupujúceho. Podľa Všeobecného súdu, zahrnutie takéhoto prvku do výpočtu normálnej hodnoty umelo zvyšuje výsledok tohto výpočtu, takže tento výsledok už čo najpresnejšie neodráža predajnú cenu výrobku, ktorú by výrobok mal, ak by sa predal v krajine pôvodu v bežnom obchodnom styku.

55. Toto odôvodnenie podľa môjho názoru nevychádza z nesprávneho právneho posúdenia. Je totiž nesporné, že prirážka, o ktorú ide vo veci samej, sa netýkala objektívneho prvku majúceho vplyv na vznik ceny, ale súvisela skôr so subjektívnym faktorom, ktorý sa podľa formulácie použitej Všeobecným súdom týkal „výlučne finančných možností konkrétneho kupujúceho na domácom trhu“. [25]

56. Finančná spôsobilosť kupujúceho dotknutých výrobkov síce nepochybne môže predstavovať faktor, ktorý môže ovplyvniť tvorbu ceny konkrétneho predaja (alebo ďalšie podmienky obchodného styku), týka sa však výlučne konkrétnej vlastnosti tejto strany dotknutého obchodného styku. Ako som pritom uviedol v bode 49 vyššie, prítomnosť subjektívnych faktorov tohto typu v rámci obchodu bráni v závislosti od jednotlivého preskúmania všetkých relevantných prvkov s prihliadnutím na cieľ sledovaný pojmom „bežný obchodný styk“, ktorý je uvedený v bode 43 vyššie, tomu, aby sa tento predaj kvalifikoval ako „bežný“.

57. Na rozdiel od toho, čo tvrdí Rada, z napadnutého rozsudku podľa môjho názoru nevyplýva, že Všeobecný súd v ňom zastával názor, že predaj sa uskutočňuje v bežnom obchodnom styku len vtedy, ak predajná cena odráža hodnotu výrobku.

58. V bode 36 napadnutého rozsudku Všeobecný súd síce tvrdil, že dotknutá prirážka nebola „súčasťou hodnoty predaného výrobku ani sa nespája[la] s jeho vlastnosťami“ a dokonca ju v bode 38 toho istého rozsudku kvalifikoval ako „faktor, ktorý nevyjadruje časť hodnoty predávaného výrobku“. Podľa môjho názoru je však nesprávne vykladať tieto body napadnutého rozsudku v tom zmysle, že Všeobecný súd v nich vyjadril zásadné pripomienky, podľa ktorých bežná povaha predaja nevyhnutne závisí od skutočnosti, že jeho cena odráža hodnotu výrobku.

59. Vzhľadom na úvahy, ktoré som vyjadril v bodoch 36 až 51 vyššie, sa domnievam, že takéto zásadné pripomienky sú totiž nesprávne, lebo pojem „bežný obchodný styk“ sa týka povahy samostatne posúdeného predaja a predpokladá jednotlivé preskúmanie viacerých faktorov, pričom cena je len jedným z nich.

60. Tvrdenia Všeobecného súdu v bodoch 36 a 38 napadnutého rozsudku, ktoré zďaleka neprestavujú vyjadrenie zásady, sa musia podľa môjho názoru chápať ako odkaz na skutočnosť, že za osobitných okolností prejednávanej veci, predmetná prirážka neodrážala objektívny prvok, ktorý má vplyv na tvorbu ceny – ako je hodnota výrobku a jeho vlastnosti –, ale súvisela skôr so subjektívnym faktorom, a to s finančnou spôsobilosťou konkrétneho domáceho kupujúceho.

61. Ďalej, pokiaľ ide konkrétne o tvrdenie Rady založené na riziku zneužitia, treba jednak uviesť, ako som zdôraznil v bodoch 50 a 51 vyššie, že inštitúcie disponujú určitou mierou voľnej úvahy, čo sa týka otázky, aké sú relevantné objektívne faktory, ktoré treba zohľadniť, ako aj ich posúdenia. Okrem toho by prípadná argumentácia vznesená hospodárskymi subjektmi, na ktoré je prešetrovanie zamerané, smerujúca k spochybneniu obvyklosti jedného alebo viacerých obchodných stykov, mala byť podporená informáciami alebo dokumentáciou preukazujúcimi tvrdené okolnosti. Posúdiť skutočnosti,

25 — Bod 36 *in fine* napadnutého rozsudku. V tomto ohľade uvádzam, že aj keby bolo posúdenie spochybnené, išlo by v každom prípade o skutkové posúdenie, ktoré nepodlieha preskúmaniu Súdnym dvorom.

ktoré boli predložené na podporu týchto tvrdení prislúcha samotným inštitúciám, ktoré podľa článku 18 ods. 1 základného nariadenia nemajú vziať do úvahy nepravdivé a zavádzajúce informácie. V tejto súvislosti treba uviesť, že v prejednávanej veci samotné sporné nariadenie potvrdzuje spoľahlivosť predložených informácií. [26]

62. Pokiaľ ide o tvrdenie Rady týkajúce sa údajnej nesprávnosti odkazu Všeobecného súdu na článok 2 ods. 10 písm. k) základného nariadenia, domnievam sa, že je irelevantné. Aj keby sa totiž preukázalo, že tento odkaz bol nesprávny, nemalo by to nijaký vplyv na presnosť výkladu pojmu „predaj uskutočnený v bežnom obchodnom styku“, ktorý v napadnutom rozsudku vykonal Všeobecný súd, a nemohlo by tak samo osebe viesť k jeho zrušeniu.

63. Zo všetkých týchto úvah vyplýva, že v rozsahu, v akom výhrada Rady, ktorá je založená na nesprávnom právnom posúdení pri výklade pojmu „predaj uskutočnený v bežnom obchodnom styku“, vychádza z nesprávneho výkladu napadnutého rozsudku Všeobecného súdu, musí sa zamietnuť. Navyše takto chápaná analýza Všeobecného súdu nemôže spôsobiť nijakú právnu neistotu, takže výhrada Rady založená na porušení zásady právnej istoty sa musí takisto zamietnuť.

64. Z predchádzajúcej analýzy takisto vyplýva, že odôvodnenie napadnutého rozsudku jasne a jednoznačne vyjadruje úvahy Všeobecného súdu, čo dotknutým osobám umožňuje oboznámiť sa s dôvodmi prijatého rozhodnutia a Súdnemu dvoru vykonať svoje preskúmanie. [27] Z toho podľa môjho názoru vyplýva, že výhrada založená na porušení povinnosti odôvodnenia, ktorá nie je okrem iného podporená nijakým osobitným tvrdením, sa musí takisto zamietnuť.

65. So zreteľom na vyššie uvedené skutočnosti navrhujem, aby sa jediný odvolací dôvod, ktorý uviedla Rada, zamietol, a teda, aby sa zamietlo odvolanie v celom rozsahu.

VI – **O trovách**

66. Podľa článku 184 ods. 2 Rokovacieho poriadku Súdneho dvora, ak odvolanie nie je dôvodné, Súdny dvor rozhodne aj o trovách konania. Podľa článku 138 ods. 1 tohto rokovacieho poriadku uplatniteľného na základe jeho článku 184 ods. 1 na konanie o odvolaní účastník konania, ktorý vo veci nemal úspech, je povinný nahradiť trovy konania, ak to bolo v tomto zmysle navrhnuté. Keďže Rada nemala úspech vo svojom jedinom odvolacom dôvode a Alumina navrhla zaviazať ju na náhradu trov konania, je opodstatnené tomuto návrhu vyhovieť.

VII – **Návrh**

67. Vzhľadom na vyššie uvedené úvahy navrhujem, aby Súdny dvor rozhodol takto:

1. Odvolanie sa zamieta.

2. Rada Európskej únie znáša svoje vlastné trovy konania a je povinná nahradiť trovy konania, ktoré vznikli spoločnosti Alumina d.o.o.

26 — Pozri bod 20 sporného nariadenia a bod 11 vyššie.

27 — Pozri v tejto súvislosti rozsudok Areva a i./Komisia (C-247/11 P, EU:C:2014:257, bod 54 a citovanú judikatúru).